

עפ"ת 68504/03/17 - עומר מтан נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

עפ"ת 17-03-68504 מtan נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אברהם הימן
ה המבקש עומר מtan
נגד מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

אקדים ואומר כי מחתת תקללה לא הוועברה החלטה זו במועד שנקבע.

לפני בקשה למתן ארכה לערעוור על ההחלטה בית משפט קמא, בית המשפט לטעורה - כב' השופטת ש' קריספין - אברהם, לפיה דחתה בבקשת המערער להאריך המועד להגשת בקשה להישפט בגין עבירה קנס שהינה ברירת משפט.

בטרם דיון בבקשתו שלפני, ומשום חשיבות העניין להחלטתי ראיו לפרוש המועדים הרלבנטיים להילך שלפני. בתאריך 22.7.15 נערכה נגד המבקש הودעת תשלום קנס, בגין עבירות מהירות ונשלחה בדואר ראשון לכתובתו של המבקש ועל שםו. הודעת התשלום חזרה ביום 10.12.15, בעילה שדבר הדואר "לא נדרש". משום כך, נשלחה בתאריך 9.5.16 הודעת כל הקנס, לכתובתו של המבקש.

מתוך הודעת הערעוור שהגיש המבקש עוללה כי נודע לו ואין המשיב מסביר כיצד ומתי, אודות כפל הקנס. לפי דברי בא כוחו בהודעת הערעוור: "בעודו מתකשה להבין על מה מדובר - אבוי מר עומר אליו הסב תשומת לבו לעובדה שהוא ברוכבו בעבר ביצוע העבירה". משום כך הגיע המבקש ביום 23.11.16 בקשה לבית משפט לטעורה להאריך המועד להישפט בגין עבירת המהירות.

הבקשה הגיעו לדין לפני בית משפט קמא אשר החליט בהחלטה מונומקט ומפורטת, מיום 21.12.16, לדחות הבקשה. הבסיס לנימוקי בית משפט קמא מצוי בכך שלא נמצא טעם הצדיק אי עמידה במועד שנקבע בחוק, כמו גם מצא כי לא ייגרם עיוות דין, במקורה שבבקשת המבקש תדחה.

מסתבר כי מחדלו של המבקש לא הסתומים אך בהגשת הבקשה, כאמור, בבית משפט קמא אלא מצא להגיש הערעוור על החלטת בית משפט קמא לבית משפט זה. המבקש הגיש הערעוור, כאמור, אך ביום 30.3.17 ממשמע, בחולף למעט שלושה חודשים מזמן נתן בית משפט קמא החלטתו.

ביום 30.3.17 החליט כב' השופט ר' בן יוסף למחוק הערעוור לפי שהוגש באחור ניכר ללא בקשה להארכת מועד להגשת הערעוור.

אלא שבמחדלי המבקש מצוי עוד אחד. בהתאם להחלטה זו הגיע המבקש ביום 25.5.17, דהיינו בחולף חודשים מזמן החלטת כב' השופט ר' בן יוסף, בקשה להארכת מועד.

לנוכח התנגדות המשיבה לבקשת התקנים דין בבקשתו לפני, במעמד הצדדים, ביום 17.6.6.17 הנה כי כן, בגין דין בירית קנס מיום 22.7.15 הוגש הבקשה שלוני, ממשמע, בחולף כשנתיים מזמן נערך הדין בין עברות המהירות. ואם נתיחם במועדים ליום הودעת כפל הקנס, למעט משנה חלפה מזמן.

העליה מהאמור לעיל, היא שיאן לפני טעם הצדיק התנהלותו של המבקש, וממילא לא כזה שיש בו כדי לבסס היעדרות בבקשתה להארכת מועד הגשת הערעוור. ההלכה המחייבת במקרים אלה היא שחיבר שהיה סוף לדין. אין ליתן יד להנתנהלות בעייתית של המבקש (ראו לעניין זה רע"פ 11/9580 איל יוסף נ' מדינת ישראל [פורסם בנו] (27.12.11)).

באשר לנעלת המבקש כי בעת שנשלח אליו הדין ניהל הליכי גירושין קשים, ולפיקר עזב את הבית למספר ימים, על פניו מדבר בנימוק ערטלאי בעלים שאין בו כדי להסביר אי דרישת דבר הדואר הרשות ממשרד הדואר. מעבר לכך, כפי שציינתי לעיל, רשלנות המבקש לא נעצרה אף בכך, הוא המשיך בה לאורך כל הדרך עד להגשת כתב הערעוור באחור כה ניכר.

עוד דבר, בשולי ההחלטה, באשר לנימוקים לקבל הבקשה. העבירה בוצעה סמוך ליום 22.7.15 והנה לאחר קבלת כל הקנס ביום 9.5.16 בחולף כעשרה חודשים, ידע אבי המבקש לספר למבקש כי הוא היה זה אשר נגבר ברכב. ככל שאנו הסבר לכך בבקשתה, עבדה זו תמורה במידה מה. מכל מקום, אין בסיס לבקשת זו, ולפיקר אני דוחה הבקשה.

עמוד 1

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ז, 29 יוני 2017, בהעדר הצדדים.